

uenig i Hr. Peter Duetoft roste orlovsordningerne til skyerne, og jeg synes måske også, det kan være meget godt, at de giver mange forældre et godt samvær, men samme hr. Peter Duetoft har sammen med regeringen været med til at forringe orlovsordningerne sådan, at det i dag reelt kun er de velbærgede børnefamilier, der er i stand til at kunne tage forældreorlov. Mig bekendt sættes satsen ned til 60 pct. fra i hvert fald engang i 1997, så det synes jeg ikke er af det gode i hvert fald for børnefamilierne.

Jeg vil appellere til arbejdsministeren. Jeg ved også godt, at ministeren har gjort en god og en fornuftig indsats for at få ændret de 15 år til 13 år, og det er lykkedes. En gang imellem kan vi godt rose hinanden, og det er dog et skridt i den rigtige retning, men jeg synes, at når arbejdsministeren og sikkert også undervisningsministeren er nede på de bonede gulve i Bruxelles eller Strasbourg, eller hvor det er, man mødes, kunne de godt arbejde for, at nærhedsprincippet, som vi har talt så meget om her i Folketinget, i højere grad skulle gælde også på det her område.

Her slutter jeg så igen kæden med at sige, at jeg tror, at 90 pct., 95 pct., 97 pct. af alle danske forældre har virkelig hånd i hanke med, hvad deres børn laver erhvervsmæssigt. Derfor kan det heller ikke forstyrre min nattesøvn med den dér indberetning, for det er noget, forældrene ved i forvejen, hvis der er et godt forhold i hjemmet, og det er der heldigvis i langt de fleste hjem her i landet.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil gerne sige tak til hr. Poul Nødgaard. Det er altid rart, når politiske modstandere kan rose hinanden, og det har jeg så også flere gange haft mulighed for den anden vej, og det vil jeg gerne kunne blive ved med.

Jeg forstår godt synspunkterne, men må jeg sige, at jeg ikke ved, hvordan hr. Poul Nødgaard egentlig havde forestillet sig, at det dér med de gode forældre skulle puttes ind. Altså er det sådan, at en lov for fremtiden skal slutes med, at den ikke gælder for Færøerne, Grønland og gode forældre, eller hvordan?

Det, der er problemet, er, at hvis man mener, at den sociale dimension er nødvendig i EU, og det mener jeg i al fald den er, idet jeg ikke mener, at man kan have en konkurrenceforvriddning, der bygger på dårligt miljø og arbejdsmiljø og børnearbejde og alt det dér halloj, er man nødt til at lave nogle regler, der gælder for hele

Fællesskabet, og hele Fællesskabet er også Danmark.

Jeg vil gerne medgive, at den regel med de 10-11-12 år ikke efter min opfattelse er indført efter danske forhold, men er indført af andre grunde. Jeg synes, det er helt legitimt efter at have kæmpet, som ministeren nu har gjort det, så at sige, at vi må overveje og afveje, om fordele for de generelle regler er så store i forhold til det lille område i Danmark, der bliver ramt, at man alligevel skal købe de generelle regler, og det er det, jeg mener, man har gjort i dette direktiv. Man har overvejet, om det at kæmpe mod den generelle regel, når flertallene viste sig at være, som de var, ikke ville være mere skadeligt for Fællesskabet end den dog trods alt biting, det er, hvad der er sket her i landet.

Jeg er bange for nærhedsprincippet på dette område, for nærhedsprincippet vil altid betyde, at man i virkeligheden slet ikke får løst nogen problemer, for vi vil alle sammen have 87 gode forklaringer på, hvorfor vi ikke skal være indblandet i netop den lovgivning og netop de regler. Det er jo det, englænderne har brilleret med, og det synes jeg ikke er et fortilfælde, som Danmark skal vade i hælene på.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrlund (S):

Det var nu mere til hr. Anders Mølgaard, som inden frokost var oppe og tegne et skræmmebillede af de pædagogiske konsekvenser, lovfor-slag nr. L 98 får for 200.000 børn og unge. I Socialdemokratiet er vi altså enige i, at der selvfølgelig er noget pædagogik forbundet med, at børn har et fritidsjob, hvilket vi aldrig har lagt skjul på, og det er sagt ved tidligere debatter her i salen.

Men det, jeg hæfter mig mere ved, er det her med de 200.000. Hvad er det, vi taler om? Er der 200.000 11-12-årige, det pædagogisk vil gå ud over? Jeg regner med, at vi er enige om – som det også fremgår af bemærkningerne til lovfor-slag nr. L 98 – at loven ingen konsekvenser får for de 60.000 13-14-årige. Kigger vi lidt i Kommissionens rapport på, hvem det så er, der arbejder meget og eventuelt kunne blive ramt af en begrænsning, taler vi, som jeg læser Kommissionens rapport, om 6.000 af de ældste i 9.-10.-klasser, som har beskæftigelse ud over 10 timer om ugen.

Det er rent faktisk det, vi taler om her. Så hvad er det for nogle 200.000 størrelser, der er tale om? Det kunne måske egentlig være lidt